

16

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 1 sierpnia 1951 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Protokołu o przedłużeniu międzynarodowej konwencji sanitarnej dotyczącej żeglugi powietrznej z 1944 r., zmieniającej międzynarodową konwencję sanitarną dotyczącą żeglugi powietrznej z dnia 12 kwietnia 1933 r., podpisanego w Waszyngtonie dnia 23 kwietnia 1946 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że dnia 2 kwietnia 1951 r. nastąpiło podpisanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej polskiego dokumentu ratyfikacyjnego Protokołu o przedłużeniu międzynarodowej konwencji sanitarnej dotyczącej żeglugi powietrznej z 1944 r., zmieniającej międzynarodową konwencję sanitarną dotyczącą żeglugi powietrznej z dnia 12 kwietnia 1933 r., podpisanego w Waszyngtonie dnia 23 kwietnia 1946 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące kraje stały się stronami powyższego Protokołu:

Australia — dnia 30 kwietnia 1946 r.

z zastrzeżeniem utrzymania tych zastrzeżeń, z którymi Australia przystąpiła do konwencji z 1944 r., do której niniejszy Protokół odnosi się. Zastrzeżenia te są następujące:

„a) Zgodnie z art. 21 Rząd oświadcza, że konwencja nie stosuje się do terytoriów Papua i Wysp Norfolk ani do terytoriów mandatowych Nowej Gwineji i Nauru.

b) W odniesieniu do świadectw szczepienia przeciwko cholercie, gorączce durowej, żółtej febrze i ospie Rząd Australijski zastrzega sobie prawo uznania tylko takich świadectw, które są podpisane przez właściwego urzędnika służby zdrowia publicznego odpowiedniego kraju i które zawierają w swym tekście określenie stanowiska, zajmowanego przez osobę, podpisującą świadectwo.

c) Ze względów przejściowych i natury praktycznej Rząd Australijski nie może przyjąć w pełni zobowiązań, wynikających z Części I Działu I konwencji z 1933 r., w odniesieniu do lotnisk, położonych na jego terytorium, które znajdują się na obszarach operacyjnych lub pod kontrolą sił lotniczych Brytyjskiej Wspólnoty Narodów albo jakiegokolwiek mocarstwa sprzymierzonego.

d) Pomimo art. 35 lub innych postanowień konwencji z 1933 r. albo konwencji niniejszej, Rząd Australijski zastrzega sobie prawo żądania, aby każdy członek załogi i każdy pasażer statku powietrznego, przybywającego z morza, przedstawił, w chwili przybycia na pierwsze miejsce lądowania w Australii, właściwemu urzędnikowi kwarantannowemu świadectwo świeżego

szczepienia przeciwko ospie zgodnie z konwencją lub świadectwo, że udowodnił swe należyte zabezpieczenie przeciwko ospie, a w braku obydwu tych świadectw będzie on poddany szczepieniu przeciwko ospie.

e) Rząd Australijski zastrzega sobie prawo zakazania importu do Australii na jakimkolwiek statku powietrznym zwierząt, z wyjątkiem dozwolonych owadów i pasożytów”.

Belgia — dnia 17 czerwca 1949 r.,

Dominikańska Republika — dnia 29 maja 1946 r.,

Etiopia — dnia 4 sierpnia 1949 r.,

Filipiny — dnia 13 stycznia 1948 r.,

Francja — dnia 30 kwietnia 1946 r.,

Grecja — dnia 30 kwietnia 1946 r.,

Haiti — dnia 30 kwietnia 1946 r.,

Holandia (bez terytoriów pozaeuropejskich) — dnia 5 marca 1948 r.,

Honduras — dnia 8 lipca 1946 r.,

Indie — dnia 28 sierpnia 1947 r.,

z następującymi zastrzeżeniami, które nabrały mocy dnia 23 lutego 1950 r.:

„1. W odniesieniu do definicji ważnego świadectwa szczepienia przeciwko żółtej febrze, dodanej przez art. III konwencji z 1944 r. do art. 1 konwencji z 1933 r., Rząd Indyjski nie będzie względem osób, które są szczepione na zakażonych obszarach albo które przybyły na zakażone obszary w przeciągu 10 dni od daty szczepienia, uważał świadectwa za ważne, jeżeli nie upłynęło 15 dni od daty szczepienia do daty przybycia do Indii.

2. W odniesieniu do § 3 artykułu, zastępującego na mocy art. XI konwencji z 1944 r. art. 36 konwencji z 1933 r., Rząd Indyjski zastrzega sobie prawo określenia według własnego uznania obszarów, jako zakażonych żółtą febrą, jakkolwiek takie obszary mogą być większe od tych obszarów, jakie określiła UNRRA na mocy wymienionego paragrafu.

3. W odniesieniu do artykułu, zastępującego na mocy art. XIV konwencji z 1944 r. art. 47 konwencji z 1933 r., Rząd Indyjski nie zobowiązuje się do udzielenia posiadaczom wyjątkowego świadectwa prawa nieograniczonego przejazdu we wszystkich przypadkach.

Następnie Rząd Indyjski zastrzega sobie prawo przedłużania okresu sześciu dni, podanego w ustępie b) § 2 wymienionego artykułu, do dziewięciu dni".

Kanada — dnia 30 kwietnia 1946 r.,
Luksemburg — dnia 30 kwietnia 1946 r.,
Nikaragua — dnia 30 kwietnia 1946 r.,
Nowa Zelandia — dnia 30 kwietnia 1946 r.,
Portugalia — dnia 5 stycznia 1949 r.,
Syria — dnia 31 października 1946 r.,
Stany Zjednoczone Ameryki — dnia 6 sierpnia 1946 r.,
Turcja dnia 26 sierpnia 1948 r.,

Unia Południowo-Afrykańska — dnia 12 lipca 1946 r.,

z następującym zastrzeżeniem:

„Rząd Unii Południowo-Afrykańskiej nie uzna wyjątkowych świadectw, wymienionych w art. XIV § 3 międzynarodowej konwencji sanitarnej dotyczącej żeglugi powietrznej z 1944 r.”

Włochy — dnia 23 lipca 1946 r.,

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii — dnia 30 kwietnia 1946 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *St. Skrzyszewski*